

DE KLEERENZUSTERS

DOOR PAOLA LOMBROSO

Mevrouw Veretti, die den vorigen avond met vier koffers in het hotel was afgestapt, aanschouwde het uitpakken van haar twee-centenaars-garderobe met hetzelfde welbehagen, waarmee een generaal zijn goed-afgerichte troepen de revue laat passeeren. Inderdaad — al die welriekende kleedingstukken van zijde, mousseline en batist, met kant en paarden en borduurwerk, ze waren oorlogstuig, de wapenen, waarmee zij strijden zou in den veldslag der chic. Ze moest dien slag winnen, dacht ze, als ze zichzelf en haar krijgsmateriaal bekeek; immers ook nu had ze haar plaats zóó gekozen, dat zij ook zelve, in een spiegel, de uitwerking harer persoonlijkheid kon waarnemen.

Nu zat zij te overwegen, welke japon zij aan zou trekken om 's avonds naar het Casino te gaan, de witte of de mauve, en na wat aarzeling viel haar keus op de mauve. Het was in ieder geval beter, met één slag, door overrompeling, de vesting te vermeesteren, — aanstonds erkend te worden als de meest chique van alle chiquen. En dus kwam zij dien avond het Casino binnen als een levend geworden Parijsche modeprent. En voldaan genoot zij den hoogen triomf, werkelijk de schoonste van alle aanwezige dames te zijn, want eenigen waren wel weelderig, maar smakeloos gekleed, en anderen droegen opgeknapte kleeën van het vorig seizoen. Aan alle kanten werd er gefluisterd en er klonken kreetjes van bewondering, en stil-gelukkig nam zij waar, hoe alle heeren zich als magneetnaalden haar kant op keerden; hoe gretig oppervlakkige kennissen haar groetten; hoe anderen hun best deden, om aan haar voorgesteld te worden.

Dát was voor haar het heerlijkste, dat de beroemde wateren van Mola geven konden. Beter dan ijzer, jodium en koolzuur bekwaam haar deze atmosfeer van ijverige hulde, de wierook van bewondering, die haar steeds omwolkte.

Daar ging de deur open, om een dame binnen te laten, die óók eerst kort tevoren was aangekomen, — en van verbazing liet mevrouw Veretti bijna haar waaier vallen. Maar... nóg een mauve japon, precies als de hare, met nèt zoo'n elegante sleep, nèt zulke Brusselsche kant en nèt zulke engelachtige mouwen!... Het leek, alsof de beide toiletten door dezelfde hand uit hetzelfde stuk gemaakt waren! En om het zeldzame „pendant” te voltooien; ook deze dame was jong en knap, had lachende oogen en een soepele figuur, en bovendien... was ze gravin!

Er rees een nieuw gemurmel van bewondering, nieuwe jaloezie in heimelijke blikken, nieuwe roerigheid onder de heeren bij het dagen van dit nieuwe, niet minder glanzende licht, en mevrouw Veretti moest het aanzien, hoe rondom haar de kring van bewonderaars ijler werd, als een zwerm vliegen, die een tweede glas honing ontdekt. Intusschen sprak iedereen in de zaal over de wonderbare gelijkheid der twee japonnen. Hoe was het mogelijk, dat twee dames, die elkaar niet kenden, die in

verschillende steden woonden, elkaar op een derde plaats in precies gelijk kostuum ontmoetten!

Maar de woedende mevrouw Veretti en de gelijkgestemde gravin Gicalbi lachten elkaar zoo ongedwongen mogelijk toe, stelden zich aan elkaar voor en gingen naast elkaar zitten.

„Nu ziet u eens, mevrouw, welke vreemde grillen het toeval kan hebben! Het brengt ons hier bij elkaar in precies gelijke kleeën, — zonder dat we elkaar ooit gezien hadden. En mijn japon is nogal een creatie van Passeret!”

„Van Passeret! O, dan begrijp ik 't. Ik laat ook bij Passeret werken. Toen ze mij dit nieuwe model aanraadde, zei ze me, dat ze er één geleverd had, en dat het eenvoudig een wonder geworden was. Toen heeft ze dus u bedoeld!”

„Dat zal wel... en nu zitten we hier als twee zusjes.”

„O, ja,” zei mevrouw Veretti op een toon van smeltend welbehagen, hoewel ze het „zusje” heel graag de oogen zou hebben uitgekrabd, „en ik heb er altijd zoo naar verlangd, een zuster te hebben.”

„En een mooiere zuster had ik me onmogelijk kunnen droomen,” antwoordt de gravin liefjes.

„U is heusch te vriendelijk! Ik ben altijd een beetje jaloersch op blond haar” (niet op *vaal*, zooals, dat van jou), „wit en mauve staat een blondine duizendmaal beter!”

„Maar u moet uw eigen voordeelen niet voorbij zien! Het mauve kostuum kleedt u prachtig!”

En onderwijl doet het gevleugelde woord „de twee zusters” de ronde, tot groote ergernis der beide dames. Dat is een beetje sterk, denkt de gravin; de vrouw van een katoenfabrikant tot zuster te hebben!

Mijn zuster! denkt de andere; dat zou ze wel willen; ze is wel acht jaar ouder dan ik.

De volgende morgen bracht voor mevrouw Veretti, die haar ergeris van den vorigen avond nog niet had kunnen verteren, nieuw leed. De gravin ging langs haar raam in een tennis-costuum, dat volkomen gelijk was aan het hare.

„Dat is toch wezenlijk te bar, ze heeft al mijn kleeën!” riep de arme

vrouw wanhopig, als 'n generaal, die telkens de voorgenomen positie reeds in handen van den vijand vindt. „Dat zal ik Passeret inpeperen. Mij zoo'n poets te bakken met de modellen, die ik gekozen heb!” En ze voelde zich als een kunstenaar, wiens werk wordt nagebootst zonder dat hij zelf genoemd wordt.

Eindelijk nam ze een kloek besluit.

„Marie,” zei ze tegen haar kamenier, „mijn tennis-costuum mag jij hebben. Die naäpster zal niet het plezier hebben, dat ik het na haar draag. En dan ga je naar beneden en je maakt een praatje met de kamenier van de gravin en dan probeer je uit te visschen, wat die voor kleeën heeft; en als er nog meer toiletten van mij bij zijn, vertrek ik onmiddellijk.”

„Hoor eens, Adelaide,” zei de gravin tegen haar kamermeisje, toen ze van het tennisveld terugkwam, „je moet eens handig bij de kamenier van die mevrouw Veretti informeerden, of er nog meer Siameesche kleeën bestaan.” En uit vrees voor dien slag ging ze vertrouwelijk voort: „Ik ben expres uit Turijn vertrokken, om anders gekleed te zijn dan mijn omgeving, en nu moet ik met die vrouw in dezelfde uniform loopen!”

Het gesprek tusschen de twee kamermeisjes werd een vertoon van fijne diplomatiek aan weerszijden en 't resultaat was de overtuiging, dat de toestand onhoudbaar mocht heeten.

's Avonds ontdekte mevrouw Veretti, dat de pas begonnen hydrotherapeutische kuur haar niet best bekwam, en de lucht was te week, — ze had de krachtiger atmosfeer der bergen nodig. En de gravin herinnerde zich, dat ze was uitgenoodigd om bij vorst Petreoli de jacht te komen meemaken.

Ze waren beiden zoo voorzichtig, zorgvuldig hun plannen voor elkaar te verzwijgen, en het was nog maar een toeval, dat ze elkaar in tegengestelde richting, vertrekken zagen: mevrouw Veretti met haar bagage naar het station, de gravin met gevolg in een rijtuig naar den zeekant.

Gelukkig! dachten ze allen twee, en vreedzaam haalde elk van beiden adem, in het bewustzijn, de fraaiste rol gespeeld te hebben.

Maar toen mevrouw Veretti bij vorst Petreoli in de bergen aankwam, hoorde ze, dat gravin Gicalbi ook juist was gearriveerd. „O, heerlijk!” riep ze uit. „We kennen elkaar zóó intiem! We zijn als 't ware zusters!”

WIT OP ZWART.